

„Když natočíme nejdelší osten ježka tak, aby vyčníval z klece nejširším otvorem ?.“

Jaroslav FOGLAR : Záhada hlavolamu, rok vydání 1969, str. 131.

Sluníčko probleskuje korunami stromů, do listů se opírá mírný letní větřík. Desetimetrový pruh bílé látky, visící na štítu hlavní budovy, s nápisem VOLÍME NEJLEPŠÍ Z NÁS!, tady nejspíš čeká na příští parlamentní volby. Čas v areálu Psychiatrické léčebny Brno - Černovice se jakoby zastavil, nebo jenom plyne docela neznatelně a nezdá se, že by byl zrovna ten nejdůležitější.

Je páteční poledne a já místo toho, abych byl někde na vandru, vysedávám na lavičce v ústavním parku a hraju si na to, jak moc mě zajímá knížka Matematické hlavolamy levou zadní. Naproti ve stánku s novinami prodavačka věší do okýnka cedulku JSEM NA OBĚDĚ, PŘIJDU HNED. Vzápětí zamyká dveře a odchází směrem k ústavní jídelně. Asi fakt na oběd. Z kapsy modrobílé pruhovaného pláště lovím propisku a dělám si poznámku do knížky.

Prodavačka se vrací po slabé hodině. Nakonec nikomu ani nescházela. Žádný zákazník se totiž u jejího stánku neobjevil. Zato ve třináct nula pět pláště pacientů promíchaný téma doktorskejma vytváří dvacetimetrovou frontu. Jenže tu prodavačka vyřizuje levou zadní. Napadá mě, že by ji mohla zajímat knížka Matematické hlavolamy. Ale asi těžko. Ta je spíš důležitá pro mě. Za následující hodinku v ní přibýlo deset záznamů. Časově mapuji příjezd sanitek, odchod hejna kuchařek s napakovanými kabelami domů. Pacienti budou mít asi studenou večeři. Věnuju se dál pozorování. Prodavačka ze stánku plete svetr, pár pacientů polehává po trávníku a jinak je kolem docela mrtvo. Čas se táhne doslova jako sopel. Sluníčko svítí, ptáčci zpívají a ?..

Z ničeho nic mi někdo cloumá ramenem. „Vraťte se na oddělení!“ nařizuje mi jako z velké dálky velitelsky ženský hlas. Páni, to je teda průšvih! Já blbec si klidně usnu! Chci si protřít oči a přitom si zavadím rukama o tvář. Syknu bolestí. „Docela pěkně jste se opálil,“ pokračuje ženský hlas ironicky. „Řekněte sestřičce na oddělení, ať vám na to něco dá.“ Zvedám ze země Matematické hlavolamy a courám se k hlavní budově léčebny. Na záchodku svlékám ústavní plášť a strkám ho i s knížkou do igelitky. Vycházím z budovy zadním vchodem do terapeutické zahrady a přelézám zeď. Autobus zrovna dojíždí k zastávce. Nastupuji a jedu až k nádraží.

-

Je sobota a prší. Sedím v koruně stromu a před deštěm mě chrání maskovací celta. Připadám si nenápadnej jako pták Noh. Záznamů v Matematických hlavolamech nepřibývá. Sice mám všechno jako na dlani, ale personál léčebny a ani pacienti nelítají zbytečně v dešti. Jako prevenci proti nachlazení cucám hašlerky. Po třech hodinách se mi chce. Padám bleskem

Dostat Ježka z klece a ?

Napsal uživatel Miroslav Novák - Kazatel
Pátek, 24 Říjen 2008 04:00

ze stromu a mizím za zdí.

-
Večerní předpověď počasí na neděli mě pěkně vykolejuje. Má být oblačno a silně pršet.

-
Meteorologové občas nelžou. Je neděle a silně prší. Jenže co bych neudělal pro Ježka. Zakopávám se v ústavní zahradě jako pětasedmdesátikilovej krtek. Úkryt maskuji celtou. Na pacienta, který mě objevuje zasyčím jako zmiže a je pryč. Libuju si, že není špatný mít odposlouchaný zvuky přírody. Jenže mi při tom pozorování napršelo do otcova dalekohledu. Asi bude naštvanej. Cestou k autobusu se mi rozpadají polobotky.

Doma mámě horko těžko vysvětluju, že s klukama hrajeme takovou tramskou hru na schovávanou. Chápavější byla policejní hlídka, kterou jsem potkal cestou. Lámanou češtinou s ruským přízvukem jsem jí musel vysvětlovat, že pracuju s krumpáčem i v neděli. Nechali mě jít. Možná je odradilo to bláto, kterým bych jim zašpinil potahy v autě.

-
Ježek mi začíná být pomalu ale jistě ukradenej. Jak to ten blbec mohl chtít zabalit kvůli nějaký ženský. Jenže jsem kamarád, tak ještě jeden pokus..

-
Otevřít dveře bylo pro mě, jako zámečnickýho učně, hračkou. Jenže zrovna v té nejnemožnější chvíli, se mi v kapse rozeřval mobil. Vzal jsem ho.

"Kde seš ty pako ? Nemůžu najít klíče od srubu. Ty už jsi přestal jezdit na vandry, nebo co?" Okamžitě poznávám Ježkův hlas. Já se picnu! Toho vola snad pustili za dobrý chování! Vtom se rozsvítlo světlo. Předě mnou stojí doslova statný ošetřovatel. "Co tady děláte?" vrčí. Začínám něco blekotat. Ani vlastně nevím co. Buldočí výraz ošetřovatelovy tváře se pomalu mění v bernardýnův - plný pochopení, laskavosti a ochoty pomoci. Jednou tlapou mi z ruky vysvobozuje mobil a druhou mě jako svěrákem chytá okolo ramen. Je mi jasný, že jemu je to taky jasný. Při stavu našeho zdravotnictví by se jenom blázen mohl vloupat do uzavřeného oddělení psychiatrické léčebny.

Jan Tleskač by to ani líp nevymyslel. Byl jsem zralej tak akorát na příjem.

Miroslav Novák - Kazatel

*1. místo v próze oldpsavců
Trapsavec 2008*